

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 218.877 van 12 april 2012
in de zaak A. 198.451/VII-37.964.**

In zake : Rik EVERAERT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Sven Mary en Marijn Van Nooten
kantoor houdend te 1060 Sint-Gillis
Afrikastraat 92
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van binnenlandse zaken

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 6 december 2010, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 6 oktober 2010 waarbij wordt vastgesteld dat Rik Everaert niet meer voldoet aan de voorwaarden gesteld in de artikelen 5, eerste lid, 8°, en 6, eerste lid, 8°, van de wet van 10 april 1990 tot regeling van de private en bijzondere veiligheid (hierna : de bewakingswet).

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 211.886 van 10 maart 2011 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

De verzoeker heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 1 maart 2012.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Thibaud Delva, die loco advocaten Sven Mary en Marijn Van Nooten verschijnt voor de verzoeker, en attaché Dominique Van Dam, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is werkzaam in de private bewakingssector. Hij is in het bezit van verschillende identiteitskaarten om als uitvoerend en leidinggevend personeelslid bewakingsactiviteiten uit te oefenen bij een aantal vergunde bewakingsondernemingen.

3.2. In het kader van de behandeling van een nieuwe aanvraag tot het verkrijgen van een identificatiekaart, wordt de verwerende partij ervan in kennis gesteld dat de verzoeker op 20 mei 2009 door de correctionele rechtbank te Kortrijk schuldig is bevonden aan het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen in de uitoefening van zijn functie van portier. Voor die feiten is aan de verzoeker de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling verleend.

3.3. Bij aangetekende brieven van 8 april 2010 en 27 augustus 2010 wordt aan de verzoeker meegedeeld dat de minister van Binnenlandse Zaken op grond van de in het verslag van het veiligheidsonderzoek vermelde feiten overweegt zijn identificatiekaarten in te trekken. Er wordt hem eveneens meegedeeld dat hij over vijftien werkdagen beschikt om bij de Algemene Directie Veiligheid en Preventie inzage te nemen van het administratief dossier en over veertig werkdagen om desgewenst zijn verweermiddelen in te dienen.

3.4. Op 21 mei 2010 dient de verzoeker een verweerschrift in. Het bestuur hoort hem op 17 september 2010. Op 20 september 2010 dient de verzoeker zijn verweerschrift van 21 mei 2010 opnieuw in.

3.5. Met de thans bestreden beslissing van 6 oktober 2010 trekt de minister van Binnenlandse Zaken de aan de verzoeker verleende identificatiekaarten in. In die beslissing wordt vastgesteld dat de verzoeker "niet voldoet aan de voorwaarden voor wat betreft het uitvoerend personeel, gesteld in artikel 6, lid 1, 8° van de bewakingswet" en dat hij "evenmin voldoet aan de voorwaarden voor wat betreft het leidinggevend personeel, gesteld in artikel 5, lid 1, 8° van de bewakingswet".

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd :

"Overwegende dat een elementaire voorzorgsmaatregel van de Minister van Binnenlandse (Zaken) die omtrent de aanvraag moet beslissen, er dan ook in

bestaat erover te waken dat de mensen die tewerkgesteld worden in de bewakingssector en zeker zij die instaan voor de controle op het gedrag van personen, een profiel vertonen van terughoudendheid en over de kwaliteit beschikken om op een geweldloze wijze en met respect voor de rechten en de vrijheden van de medeburgers deze functies uit te oefenen.

Dat het de taak is van de overheid een afweging te maken van de feiten die van die aard zijn dat zij een ernstige tekortkoming kunnen uitmaken aan het vertrouwen dat door de maatschappij in deze personen wordt gesteld.

Artikel 7 van de wet bepaalt dat de Minister van Binnenlandse Zaken, teneinde zijn appreciatiebevoegdheid in het kader van de beoordeling van de naleving van de veiligheidsvoorwaarde(n) uit te oefenen, kan beschikken over gegevens van gerechtelijke en bestuurlijke aard, alsook beroepsdeontologische gegevens, die hem toelaten te beoordelen of de betrokkene, benevens de minimale objectieve wettelijke voorwaarden, ook voldoet aan de veiligheidsvereiste, die inhoudt dat betrokkene geen feiten mag hebben begaan die twijfel kunnen doen rijzen betreffende zijn algemene ingesteldheid of die een ernstige tekortkoming van de beroepsdeontologie uitmaken of tegenindicaties van het gewenste profiel uitmaken, zelfs indien ze niet hebben geleid tot enige veroordeling op strafrechtelijk vlak.

Er dient immers een belangrijk onderscheid gemaakt te worden tussen de manier waarop de feiten moeten bekeken worden op deontologisch vlak en op strafrechtelijk vlak. Dezelfde feiten vertonen een andere orde van belangrijkheid naargelang ze op strafrechtelijk vlak of op deontologisch vlak bekeken worden. Feiten die niet het voorwerp uitmaken van een strafrechtelijke veroordeling vb. omwille van een seponeringsmaatregel of omwille van de opschorting van de veroordeling, kunnen een weigering rechtvaardigen wanneer ze bekeken worden op deontologisch vlak.

De Minister kan derhalve nagaan of betrokkene in het verleden geen feiten heeft begaan of gedrag aan de dag heeft gelegd dat van die aard is dat er gereede twijfel bestaat of betrokken(e) wel over de ingesteldheid en integriteit beschikt die verwacht mag worden van een persoon die toegang wenst te verkrijgen tot de uitoefening van veiligheidstaken via de private sector.

De wetgever verleende de Minister van Binnenlandse Zaken bijgevolg een bijzondere appreciatiebevoegdheid van feiten die door de bewakingsagent begaan werden.

Overwegende dat ik bij mijn beoordeling enkel rekening hou met bovengenoemd feit en bijgevolg niet met de andere feiten dewelke eveneens werden opgenomen in het schrijven van mijn administratie dd. 08 april 2010 en 27 augustus 2010.

Overwegende dat het u ten laste gelegde feit als volgt kan samengevat worden:

U werd op 20 mei 2009 schuldig bevonden aan het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen en dit terwijl u uw job als portier aan het uitoefenen was. Meer specifiek zou u het slachtoffer eerst geduwd hebben waarna u hem nog slagen in het aangezicht heeft gegeven. Betrokkene heeft een breuk in de hand en diende geopereerd te worden.

Overwegende dat u de feiten zowel ten aanzien van de rechter als in uw schriftelijk verweer als in uw verhoor ontkent.

Echter, overwegende dat dit verweer niet overtuigend overkomt, in de eerste plaats omdat een rechter de feiten bewezen heeft geacht en dit na het uitvoeren van een gerechtelijk onderzoek. In zijn vonnis heeft de rechter een gedetailleerde weergave van de feiten gegeven en tevens gemotiveerd waarom uw argumenten niet konden overtuigen. Zo stelt hij onder meer het volgende in zijn vonnis:

'Dat het slachtoffer nog een dag werk heeft verricht doet geen afbreuk aan het oorzakelijk verband tussen de breuk en de slagen. Dat de vriend van het slachtoffer dronken was, hetgeen afgeleid kan worden uit het gesprek met de politiediensten, ontnemt aan deze verklaring niet zomaar elke geloofwaardigheid. Dat de vriend ten aanzien van de politie enkel melding maakt van slagen en van een bloedneus, impliceert niet dat de breuk geen uitstaans zou hebben met de feiten.

Beklaagde erkent dat hij op het ogenblik van de feiten als portier werkzaam was. Hij erkent tevens dat hij instond voor de bewaking aan de uitgang. Dat hij geen dienst had binnen in de zaak waar de oorzaak van het buitenzetten plaatsgreep, is zonder relevantie nu de feiten van slagen zich afspeelden aan de ingang en niet binnenin.

Slachtoffer en diens vriend hebben beklaagde zonder aarzeling herkend in een foto-line-up die zij, en dit is belangrijk voor de bewijskracht terzake, onmiddellijk na elkaar doch afzonderlijk hebben ondergaan. Dat deze line-ups plaatsgrepen, maanden na de feiten zoals aangegeven ter zitting, ontnemt hen geen bewijswaarde. Dat beklaagde een opvallend uiterlijk heeft (kaal en fors gebouwd), is evenmin van belang gezien er voor de line-up steeds gelijkende types worden weerhouden.

Alle bovenstaande elementen doen de rechtbank besluiten dat de feiten bewezen zijn en er geen twijfel bestaat hieromtrent'.

Overwegende hoe uit dit vonnis bijgevolg duidelijk blijkt hoe alle elementen dewelke u voor de rechtbank ter uwer verdediging heeft aangehaald, één voor één worden weerlegd.

Overwegende dat u in uw schriftelijk verweer in verband met deze feiten het volgende aanhaalt:

Vooreerst stelt u dat een opschorting enkel als een verwittiging naar de betrokkene toe geldt, en niet als een effectieve veroordeling.

Tevens stelt u vast dat er op datum van 03 december 2009 nog een identificatiekaart werd afgeleverd en dit bijgevolg ná de feiten dd. 07 april 2008 dewelke aanleiding gaven tot de opschorting verleend door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk dd. 20 mei 2009. U concludeert daaruit dat u bijgevolg (ook na deze opschortingsmaatregel) nog het volle vertrouwen heeft genoten van de firma dewelke als laatste een identificatiekaart voor uw persoon heeft bekomen.

U vervolgt dat u in hoofdorde de vrijspraak had gepleit en slechts in ondergeschikte orde, en om opportunititsredenen gezien uw werksituatie, om een opschorting had verzocht. U tekende geen hoger beroep aan om uw job niet in gevaar te brengen door een eventuele veroordeling in hoger beroep dewelke immers op uw uittreksel strafregister zou verschijnen. U stelt tevens dat ook de rechter omwille van deze reden u een opschortingsmaatregel heeft toegestaan en verwijt de administratie dat dit niet naar voor komt in het veiligheidsverslag

dat zich beperkt tot een (selectie van) de motivering van de uitspraak en geenszins van de straf. Dit laatste is nochtans van cruciaal belang in de beoordeling van de veiligheidsvoorwaarden.

U houdt uw onschuld echter tot op de dag van vandaag vol, hoewel u het vonnis respecteert en uw verantwoordelijkheid heeft genomen door de tegenpartij te hebben vergoed.

U stelt tot slot dat het niet opgaat om zich enkel te baseren op aanvankelijke processen-verbaal en vonnissen, zonder kennisname van het ganse betrokken strafdossier. U haalt vervolgens een 9-tal elementen aan dewelke naar uw mening een voldoende basis waren geweest om een vrijspraak in hoger beroep te kunnen hebben bekomen. Om opportuniteitsredenen en om uw job als portier te kunnen behouden, heeft u dit echter niet gedaan.

Overwegende dat u in uw verhoor dat u heeft afgelegd ten overstaan van de administratie op 17 september 2010 de feiten opnieuw volledig ontkent en stelt dat u de persoon dewelke in het vonnis als slachtoffer naar voren komt, niet kent en zeker geen slagen heeft toegediend.

Echter, overwegende dat op alle bovenstaande elementen dewelke u in uw voordeel aanhaalt het volgende kan meegedeeld worden:

1. Vooreerst is het zo dat een opschorting van de veroordeling inhoudt dat, ook al wordt de uitspraak van de veroordeling opgeschort, de feiten bewezen worden verklaard. Het gegeven dat u het slachtoffer heeft vergoed doet uiteraard geen enkele afbreuk aan de zwaarwichtigheid van de feiten. Het gegeven dat u geen hoger beroep heeft ingediend (teneinde de vrijspraak te bekomen) en met deze gunstmaatregel akkoord bent gegaan om opportuniteitsredenen, betreft uw eigen keuze en doet evenmin afbreuk aan de ernst van de tenlasteleggingen. U stelt immers zelf dat u in hoofddorde de vrijspraak heeft gevorderd en slechts in ondergeschikte orde de opschorting. U bekwam echter in deze zaak de opschorting en dit houdt dan ook noodzakelijkerwijze in dat de rechter, na een grondige studie van het dossier alsook van de gevoerde onderzoeken en verhoren, toch van mening was dat er voldoende aanwijzingen van schuld waren en de feiten omwille van die reden bewezen heeft verklaard.

Er dient trouwens opgemerkt te worden dat op een aantal van de concrete elementen, dewelke u onder 6.2 in uw verweer aanhaalt, reeds gerepliceerd werd in het vonnis. Het is niet duidelijk of u de andere elementen eveneens voor de rechtbank heeft aangehaald maar het staat wel vast dat deze evenmin kunnen overtuigen, temeer daar ook de rechter deze impliciet heeft verworpen. Laatstgenoemde had immers, in tegenstelling tot mijn administratie, toegang tot het volledige dossier en geen enkel element daarin aanwezig heeft hem kunnen overtuigen om de tenlasteleggingen onvoldoende bewezen te verklaren of om u de vrijspraak te verlenen wegens het bestaan van twijfel. Integendeel, de rechter heeft expliciet in zijn vonnis gesteld dat 'de feiten bewezen zijn en er geen twijfel bestaat hieromtrent'.

Uit het vonnis blijkt bijgevolg duidelijk dat de rechter ervoor geopteerd heeft om u de opschorting te verlenen in de plaats van een effectieve veroordeling (en niet in de plaats van een vrijspraak!) mede omwille van uw toekomstmogelijkheden. Ik kan mij bij mijn beoordeling dan ook enkel laten lijden door hetgeen in het dossier zit (en vaststaat) met name een vonnis waarbij

de feiten werden bewezen verklaard en niet door hetgeen een hypothetische beroepsprocedure 'eventueel met zich had kunnen meebrengen'.

In dit verband kan tevens gerepliceerd worden dat, het principe van de scheiding der machten indachtig, ik als Minister van Binnenlandse Zaken niet gehouden ben door de bezorgdheid van de rechter. De bewakingswet geeft aan de Minister van Binnenlandse Zaken immers een bijzondere appreciatiebevoegdheid betreffende de veiligheidsvoorwaarden na het doorlopen van een administratieve procedure. Ik ben dus op geen enkel moment gebonden door de opportuniteit van het nemen van de opschortingsmaatregel door de rechter aangezien de bevoegdheid van de rechterlijke macht en de bevoegdheid van de administratie totaal van elkaar onderscheiden moeten worden. Het gegeven dat de rechter in zijn vonnis heeft gemotiveerd dat de opschorting van de straf werd verleend (mede) omwille van het gegeven dat een eventuele veroordeling zijn carrière als bewakingsagent in gevaar zou brengen, doet geen afbreuk aan mijn taak als Minister van Binnenlandse Zaken om erop toe te zien dat enkel personen met de juiste ingesteldheid in de sector van de private en bijzondere bewaking tewerkgesteld kunnen worden/blijven. Het gegeven dat deze motivering van de straf niet in het veiligheidsverslag stond, doet niet ter zake. Zoals blijkt uit het dossier werd de administratie in het bezit gesteld van het vonnis zelf en heeft zij bijgevolg kennis kunnen nemen van de ganse motivering ervan.

Uw verweer kan op dit vlak bijgevolg niet aanvaard worden.

2. Verder is het correct dat de administratie geen toegang heeft gekregen tot het gehele dossier maar enkel het vonnis ter beschikking had dat door de Procureur des Konings op 03 maart 2010 werd overgemaakt. Gelet op de gedetailleerde versie van de feiten waaruit bleek dat u schuldig werd bevonden aan het toedienen van slagen en verwondingen en dit in uitoefening van uw functie als portier, heeft mijn administratie terecht geoordeeld dat dit als voldoende basis kon dienen om tot mijn besluit te kunnen zonder dat bijkomende elementen uit het dossier dienden te worden opgevraagd. Ook het parket zelf was kennelijk deze mening toegedaan, zoniet had ze zich niet beperkt tot het overmaken van dit vonnis en had zij andere stukken toegevoegd om een duidelijker beeld te kunnen verkrijgen van hetgeen zich die bewuste avond had voorgedaan.

Er dient in dit verband trouwens opgemerkt te worden dat de gevoerde verweerprocedure (waarbij u de kans werd gegeven om zowel schriftelijk als mondeling verweer in te dienen) het u mogelijk maakte om bepaalde 'ontbrekende' documenten en/of informatie aan het dossier toe te voegen, hetgeen u in casu ook gedaan heeft.

Uw verweer kan op dit vlak bijgevolg niet aanvaard worden.

3. Tot slot voor wat betreft uw stelling dat u nog een identificatiekaart op uw naam heeft bekomen na de feiten en zelfs na het vonnis, is het zo dat mijn administratie enkel maatregelen kan nemen van feiten waarvan zij effectief van op de hoogte was én op gedetailleerde wijze kennis van kon nemen. Bij de afgifte van de kaart voor de firma Focus Security BVBA op 03 december 2009 was dit (nog) niet het geval. Eerst bij schrijven van het parket dd. 03 maart 2010 heeft mijn administratie een kopie van dit vonnis met een resumé van de feiten mogen ontvangen.

Er dient in dit verband trouwens opgemerkt te worden dat het uittreksel strafregister dat bij de aanvraag van de identificatiekaart werd toegevoegd, blanco was en de opschorting niet vermeldde.

Uw verweer kan op dit vlak bijgevolg niet aanvaard worden.

Overwegende dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat men bij de uitoefening van dergelijk delicate activiteiten als deze van bewaking op een preventieve manier te werk gaat en een conflict benadert vanuit een psychologische hoek, eerder dan zijn toevlucht te nemen tot geweld.

Dat indien deze aanpak niet de verhoopte resultaten oplevert, de bewakingsagent zich moet onthouden van elke andere tussenkomst en de politiediensten onmiddellijk moet verwittigen.

Gelet op de wil van de wetgever dat bewakingsactiviteiten geweldloos worden uitgeoefend, is het belangrijk na te gaan, voor elke bewakingsagent afzonderlijk, of hij in geval van conflict geneigd zal zijn terug te vallen op geweld.

Overwegende dat er naar mijn mening voldoende aanwijzingen zijn dat u in bovenvermelde zaak bent overgegaan tot het gebruik van agressie in plaats van dat u op een niet-geweldloze manier en door middel van dialoog de gemoederen heeft getracht te bedaren. Een essentiële eigenschap voor een goede portier is nochtans dat men situaties die dreigen te escaleren terug onder controle kan krijgen louter door 'de rede van het woord'. Uit voorgaande feiten blijkt echter duidelijk dat u het principe van conflictbeheersing in het geheel niet meester bent en u niet in staat bent om in een delicate situatie uw kalmte en zelfbeheersing te bewaren.

Overwegende dat tevens opgemerkt dient te worden dat uit geen enkel gegeven blijkt dat de tegenpartij zelf ook slagen zou hebben toegediend of gepoogd zou hebben dit te doen. Dit blijkt uit het gegeven dat er in het vonnis geen enkele sprake is van uitlokking of wettige verdediging zodanig dat er dan ook van uit kan gegaan worden dat deze rechtvaardigingsgronden niet aanwezig waren.

Overwegende dat voorgaande feiten in uitoefening van uw functie als portier plaatsvonden; dat er dan ook terecht voor gevreesd kan worden dat u opnieuw uw toevlucht zal nemen tot geweld zo u zich bij de uitoefening van uw bewakingsactiviteiten opnieuw zou geconfronteerd worden met moeilijkheden, hetgeen gezien uw functie onvermijdelijk het geval zal zijn. Zij wijzen op een algemene agressieve ingesteldheid die niet overeenkomt met deze van een bewakingsagent.

Dat er met reden twijfel bestaat of een persoon die in het verleden zijn toevlucht nam tot dwang of geweld nu over de vereiste ingesteldheid beschikt om het beroep van bewakingsagent uit te oefenen, hetgeen inhoudt dat hij tijdens de uitoefening van de bewakingsactiviteiten en specifiek tijdens de activiteit van persoonscontrole de nodige zelfbeheersing aan de dag moet leggen.

Overwegende dat de wetgever in de bewakingswet expliciet het gebruik van dwang en geweld tijdens de uitoefening van bewakingsactiviteiten verboden heeft; dat deze wetgeving van openbare orde is.

Overwegende dat de wet uitdrukkelijk bepaalt dat het gewenste profiel van een persoon die werkzaam is binnen de sector van de private en bijzondere

veiligheid gekenmerkt wordt door het bezitten van respect voor de grondrechten van de medeburgers alsook door het bezitten van een incasseringsvermogen ten aanzien van agressief gedrag en het vermogen om zich daarbij te beheersen.

Overwegende dat de wet tevens bepaalt dat de betrokken persoon over de nodige integriteit dient te beschikken. Met integriteit wordt bedoeld dat men adequaat en zorgvuldig handelt, met inachtneming van zijn verantwoordelijkheden en de geldende regels.

Samen vormen bovenvermelde kenmerken de essentiële voorwaarden voor het goed kunnen functioneren in de sector van de private veiligheid.

Rekening houdend met het voorgaande ben ik echter van oordeel dat u over geen van bovenstaande kenmerken beschikt die de kwaliteiten van een (kandidaat-) bewakingsagent bepalen.

Overwegende dat de wetgever het voorbehouden van de toegang tot de private veiligheidssector professioneel betrouwbare personen als hoofddoelstelling voorop stelde.

Om deze redenen, stel ik vast dat u niet voldoet aan de voorwaarden voor wat betreft het uitvoerend personeel, gesteld in artikel 6, lid 1, 8° van de bewakingswet.

Overwegende dat bovenstaande motivering eveneens geldt voor wat betreft uw functie als leidinggevend personeel.

Overwegende dat de veiligheidsvoorwaarden ten aanzien van het leidinggevend personeel om evidente redenen trouwens nog strenger dienen beoordeeld te worden dan ten aanzien van het uitvoerend personeel, gelet op hun voorbeeldfunctie. Dat de ernstige tekortkoming van de beroepsdeontologie alsook de contra-indicatie van het gewenste profiel in uw dossier duidelijk uit de feiten blijken, niet alleen in uw hoedanigheid van uw functie als uitvoerend personeel maar ook in uw hoedanigheid van leidinggevend personeel. Het is immers twijfelachtig dat een persoon dewelke zelf een ernstig misdrijf heeft gepleegd en zich voor de rechtbank diende te verantwoorden voor het gebruik van agressie op een ogenblik dat hij bewakingsagent was, gepaste instructies kan geven alsook correct kan toezien op het (gedrag van het) uitvoerend personeel dewelke ten alle tijde geweld moeten trachten te vermijden, niet alleen tijdens hun job maar ook daarbuiten.

Om deze redenen, stel ik vast dat u evenmin voldoet aan de voorwaarden voor wat betreft het leidinggevend personeel, gesteld in artikel 5, lid 1, 8° van de bewakingswet".

IV. Onderzoek van de middelen

Derde middel

Standpunt van de partijen

4.1. De verzoeker roept de schending in van het redelijkheidsbeginsel.

In zijn verzoekschrift zet hij het volgende uiteen :

"De strafrechter was van oordeel dat er aanleiding was om in te gaan op de vraag van verzoeker tot het bekomen van de gunst van de opschorting overwegende dat:

'(...) de beklaagde reeds lang en nog steeds werkzaam is als portier en nog geen veroordelingen heeft opgelopen uit hoofde van gewelddelicten. Een veroordeling mogelijks en minstens voor zijn professionele loopbaan, gevolgen zou kunnen hebben die in disproportie zijn met de ernst van de feiten die alleenstaand blijken te zijn.'

Ook al is de administratie niet gebonden door de opportuniteitsbeoordeling door de strafrechter, toch blijkt uit de toekenning van de opschorting en de motivering ervan uitdrukkelijk de wens om de professionele loopbaan van verzoeker niet onnodig te hinderen. Verzoeker heeft daarenboven de burgerlijke partij volledig vergoed zodat verzoeker onder deze zaak definitief een streep meende te kunnen trekken en door te gaan met de uitoefening van zijn beroepsactiviteit, gepassioneerd zoals steeds.

Verzoeker is reeds geruime tijd actief als bewakingsagent en heeft in de uitoefening van zijn job steeds de vereiste integriteit en ingesteldheid aan de dag gelegd. Dat nu dit enkele feit op administratiefrechtelijk vlak een dergelijke impact heeft, is uiterst betreurenswaardig.

Verweerder had, gelet op de specifieke omstandigheden van de zaak, een minder ingrijpende sanctie, zoals voorzien in de Bewakingswet, kunnen opleggen of minstens kunnen overwegen, hetgeen niet gebeurde. Zo kon men bijvoorbeeld de identificatiekaart van verzoeker gedeeltelijk intrekken, naar aard van de activiteit, plaats van de activiteit of periode, in plaats van verzoeker de mogelijkheid te ontfemen zijn beroepsactiviteit verder uit te oefenen".

4.2. De verwerende partij repliceert in haar memorie van antwoord als volgt :

"Inzake de verhouding tussen de te nemen beslissing en de feiten beschikt

verweerder over een discretionaire bevoegdheid, zodat hij bijgevolg vrij beslist welke maatregel hij zal nemen rekening houdende met alle aanwezige elementen in het voorhanden zijnde dossier. Uw Raad beschikt ter zake slechts over een marginale toetsingbevoegdheid en het komt niet toe aan de Raad van State zich ter zake in de plaats te stellen van verweerder. De bestreden beslissing neemt duidelijk op waarom verweerder van oordeel was dat de identificatiekaart diende ingetrokken te worden.

Zoals verzoeker terecht opwerpt in zijn inleidend verzoekschrift is verweerder niet gebonden door de opportuniteitsbeoordeling van de strafrechter. De bestreden beslissing stelt duidelijk dat het gegeven dat de rechter in zijn vonnis heeft gemotiveerd dat de opschorting van de straf werd verleend (mede) omwille van het gegeven dat een eventuele veroordeling zijn carrière als bewakingsagent in gevaar zou brengen, geen afbreuk doet aan de taak van verweerder om er op toe te zien dat enkel personen met de juiste ingesteldheid in de sector van de private en bijzondere bewaking tewerkgesteld kunnen worden/blijven.

Verzoeker tracht bovendien de feiten expliciet te minimaliseren door ze als 'niet ernstig' voor te doen. Er moet echter aan herinnerd worden dat het in casu geenszins om een banaliteit gaat maar om recente feiten waarbij verzoeker onnodig geweld heeft gebruikt in uitoefening van zijn functie als bewakingsagent ten aanzien van een klant. Verzoeker diende zich tevens hiervoor te verantwoorden voor de rechtbank en hij werd uiteindelijk schuldig bevonden.

Rekening houdende met het principe van de scheiding der machten is verweerder niet gehouden door de bezorgdheid van de rechter. Verweerder heeft een bijzondere appreciatiebevoegdheid betreffende de veiligheidsvoorwaarden na het doorlopen van een administratieve procedure. Verweerder is dus op geen enkel moment gebonden door de opportuniteit van het nemen van de opschortingsmaatregel door de rechter aangezien de bevoegdheid van de rechterlijke macht en de bevoegdheid van verweerder totaal van elkaar onderscheiden moeten worden. Het gegeven dat de rechter in zijn vonnis heeft gemotiveerd dat de opschorting van de straf werd verleend (mede) omwille van het gegeven dat een eventuele veroordeling zijn carrière als bewakingsagent in gevaar zou brengen, doet geen afbreuk aan de taak van verweerder om erop toe te zien dat enkel personen met de juiste ingesteldheid in de sector van de private en bijzondere bewaking worden tewerkgesteld (...).

Uit de woorden 'zelfs als ze niet het voorwerp hebben uitgemaakt van een strafrechtelijke veroordeling' in artikel 6, eerste lid, 8° van de wet van 10 april 1990 tot regeling van de private en bijzondere veiligheid volgt dat de omstandigheid dat de rechter de gunst van de opschorting heeft toegekend, niet belet dat verweerder de betrokken feiten bij de beoordeling van de veiligheidsvoorwaarden in aanmerking kan nemen (...). In casu motiveert de bestreden beslissing duidelijk waarom verweerder geen rekening heeft gehouden met de opschortingsmaatregel die opgelegd werd door de strafrechter. Verweerder vond het dan ook niet opportuun om een minder drastische straf op te leggen. Een strenge straf is echter niet automatisch een disproportionele straf. Verweerder heeft de vrije keuze tussen de wettelijke sanctiemogelijkheden van de schorsing en de intrekking van de

identificatiekaart en dit voor alle of voor bepaalde activiteiten/plaatsen. Hij is op geen enkele wijze gebonden en dient de beslissing te nemen volgens zijn eigen appreciatie dewelke verduidelijkt wordt in de beslissing.

In casu blijkt op duidelijke wijze, uit de bestreden beslissing zelf, waarom werd gekozen voor een volledige intrekking en dit wegens de aard van de feiten".

4.3. De memorie van wederantwoord van de verzoeker bevat geen bijkomende argumenten.

4.4. In zijn laatste memorie benadrukt de verzoeker dat de bestreden beslissing niet afdoende motiveert waarom de verwerende partij niet heeft gekozen voor een minder ingrijpende sanctie, zoals de gedeeltelijke intrekking van de identificatiekaarten naar aard, plaats of periode van de activiteit.

Beoordeling

5. Luidens de artikelen 5, eerste lid, 8°, en 6, eerste lid, 8°, van de bewakingswet mogen de personen die de werkelijke leiding hebben van een bewakingsonderneming en de personen die in een dergelijke onderneming een uitvoerende functie uitoefenen, geen feiten gepleegd hebben die, zelfs als ze niet het voorwerp hebben uitgemaakt van een strafrechtelijke veroordeling, raken aan het vertrouwen in de betrokkene omdat deze feiten een ernstige tekortkoming van de beroepsdeontologie of een tegenindicatie van het gewenste profiel, zoals bedoeld in artikel 7, § 1bis, van de bewakingswet uitmaken.

Artikel 7, § 1bis, van de bewakingswet bepaalt dat dit profiel gekenmerkt wordt door :

- "1° respect voor de grondrechten van de medeburgers;
- 2° integriteit;
- 3° een incasseringsvermogen ten aanzien van agressief gedrag en het vermogen om zich daarbij te beheersen;
- 4° de afwezigheid van verdachte relaties met het crimineel milieu".

Op grond van artikel 17, eerste lid, 2°, van de bewakingswet kan

de minister van Binnenlandse Zaken de identificatiekaart die aan de in artikel 8, § 3, bedoelde personen overeenkomstig de genoemde bepaling is afgegeven, voor alle activiteiten of voor een gedeelte ervan, voor alle plaatsen waar die activiteiten worden uitgeoefend of voor sommige ervan, intrekken of voor een termijn van ten hoogste zes maanden inhouden, wanneer die personen de bepalingen van deze wet of haar uitvoeringsbesluiten niet in acht nemen of niet meer aan de voorwaarden ervan voldoen.

De voormelde bepalingen verlenen aan de minister van Binnenlandse Zaken een ruime discretionaire appreciatievrijheid. Uit de woorden "zelfs als ze niet het voorwerp hebben uitgemaakt van een strafrechtelijke veroordeling" in de artikelen 5, eerste lid, 8°, en 6, eerste lid, 8°, van de bewakingswet blijkt dat de omstandigheid dat de justitiële rechter de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling heeft toegekend, in principe geen beletsel voor de minister vormt om de betrokken feiten bij de beoordeling van de veiligheidsvoorwaarden in aanmerking te nemen.

6. Te dezen heeft de correctionele rechtbank te Kortrijk aan de verzoeker de opschorting verleend op grond van de overweging dat hij "die reeds lang werkzaam is als portier (...) nog geen veroordelingen uit hoofde van gewelddelicten (heeft) opgelopen" en "een veroordeling (...) mogelijks en minstens voor zijn professionele loopbaan, gevolgen (zou) kunnen hebben die in disproportie zijn met de ernst van de feiten die alleenstaand blijken te zijn." Hoewel die overwegingen de administratieve overheid in beginsel niet binden, moet uit de motivering van de bestuurshandeling houdende de intrekking van de verleende identificatiekaarten, die op professioneel vlak gevolgen teweegbrengt die de strafrechter precies heeft willen vermijden, blijken waarom de bevoegde minister niet een vergelijkbare mildheid aan de dag heeft gelegd als de strafrechter. De in het bestreden besluit vermelde motieven op grond waarvan wordt besloten dat de verzoeker niet over het wettelijk vereiste profiel beschikt om nog langer werkzaam te zijn in de private veiligheidssector, zijn te algemeen en voegen niets toe aan de beoordeling van de feiten door de strafrechter. Ze zijn ook niet

voldoende toegespitst op de persoon van de verzoeker en zijn beroepsloopbaan.

7. Derhalve is niet aangetoond dat de feiten van opzettelijke slagen en verwondingen waarvoor de verzoeker de gunst van de opschorting heeft verkregen, op zich als voldoende zwaarwichtig kunnen worden aangemerkt om de intrekking van zijn identificatiekaarten te verantwoorden.

8. Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van de minister van Binnenlandse Zaken van 6 oktober 2010 waarbij wordt vastgesteld dat Rik Everaert niet meer voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikelen 5, eerste lid, 8°, en 6, eerste lid, 8°, van de wet van 10 april 1990 tot regeling van de private en bijzondere veiligheid.

2. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twaalf april tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Yves Depoorter,	toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Yves Depoorter

Luc Hellin